

Polttaa, polttaa!

 SAGA
EGMONT

SARA STORM

Polttaa, polttaa!

 SAGA
EGMONT

SARA STORM

Sara Storm

Polttaa, polttaa!

SAGA Egmont

Polttaa, polttaa!

Cover image: Shutterstock
Copyright © 2019, 2022 Sara Storm and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728295915

1st ebook edition
Format: EPUB 3.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1. Kostaja yössä

”Onko ihan kreisiä?”

Mila siirsi siideritölkkin toiseen käteen ja naputti vastauksen Siirin tekstiviestiin: ”Ei vielä, mutta kohta varmaan! Otetaan pohjia Ilonan luona ja pian baariin...”.

Sofia pelmahti vessasta, ja hänen mukanaan tuli väkevä tuulahdus erilaisten hiustenmuotoilutuotteiden vahvaa hajua. Mila yritti olla aivastamatta. Pienen yksiön ilma oli jo ennestään aivan sakea erilaisista kemikaaleista, joita Ilona, Sofia ja Reetta olivat levitelleet ja suihkutelleet. Kuivashampoota, hiuslakkaa, geelisuihketta, kynsilakkaa, hajuvettä...

-- Kuule Iltsi, sinun suoristusrautasi pimeni, Sofia tiedotti.

-- Jaa, ei haittaa, Ilona vastasi. – Kuka lähtee röökille?

-- Eikö me lähdetä jo baariin? Reetta ihmetteli ja vilkuili kelloa huolissaan. Hän oli sopinut tapaavansa jonkun ihanan Tonin ja oli huolissaan, että Toni ehtisi löytää muuta seuraa, jos hän viipyisi.

-- Ensin röökille, Ilona määräsi ja avasi oven ranskalaiselle parvekkeelle. Sofia ja Reetta tunkivat hänen viereensä. Heille tuli ahdasta. He tönivät toisiaan ja kikattelivat sytytellessään tupakoitaan.

Mila pysyi lattialla ison tyynyn päällä istumassa ja toivoi, ettei häntä alettaisi kaivata mukaan tai pilkata siitä, ettei hän välittänyt tupakasta. Rahan ja terveyden menoa, äiti oli aina saarnannut, ja se oli mennyt perille Milalle. Hän oli joskus pari vuotta sitten vetänyt henkoset kaverin tupakasta, siinä se. Tupakka haisi hänestä kamalalta ja sai

vaatteet ja sormetkin haisemaan. Sellaista ei tässä seurassa tietenkään auttanut päästää suustaan.

Mila oli tässä, eikä viettämässä iltaa parhaan kaverinsa Siirin kanssa, koska hän oli syntynyt helmikuussa, eikä esimerkiksi lokakuussa niin kuin Siiri. Hän oli ylittänyt maagisen 18 vuoden rajapyykin viikko sitten. Montako kertaa olet jo ollut baarissa, oli Ilona udellut häneltä pari päivää sitten koulussa. Kun hän oli kuullut, ettei Mila ollut käynyt vielä kertaakaan, oli alkanut hirmuinen taivastelu. ”Lähdet meidän kanssa perjantaina”, Ilona oli määrännyt, eikä hänen määräyksiään yleensä vastustettu.

Kyllähän baariin meneminen Milaa kiinnostikin. Se oli pala aikuisten maailmaa, joka hänelle oli nyt auennut. Totta kai hän halusi käydä sitä katsomassa. Tilata itselleen juoman baaritiskiltä, vaikka jonkin ihan oikean cocktailin, jonka baarimikko valmistaisi varta vasten hänelle: mittaisi aineet ja ravistaisi shakerissa, kaataisi korkeaan lasiin ja koristelisi sen. Ehkä Mojito, jossa olisi oikeita mintunlehtiä? Tai Irish Coffee kermavaahdolla? Entä jäähileinen mansikkamargarita, jossa olisi mansikansiivuja? Oo, miten tyylikästä sellaista olisi siemailla!

Mieluiten hän olisi mennyt nauttimaan elämänsä ensimmäisen oikean drinkin Siirin kanssa, mutta se ei onnistuisi vielä moneen kuukauteen. Tai Janin, mutta poikaystävä oli tänäänkin jääkiekkopelissä. Jani oli abiturientti ja tullut täysi-ikäiseksi jo viime vuoden puolella. Hän oli käynyt kavereidensa kanssa baarissa pari kertaa ja oli Milalle väittänyt, että ne olivat maailman tylsimpiä paikkoja. Häntä ei kiinnostanut notkua siellä jonottamassa tiskiltä kallista kaljaa, josta hän ei juuri edes välittänyt.

Ilona, Sofia ja Reetta olivat päässeet laillisesti baariin suunnilleen yhtä kauan kuin Janikin, ja sitä ennen kepulikonsteilla. He kävivät samoja lukion kursseja kuin Mila, koska olivat kaikki olleet viime lukuvuoden vaihto-

oppilaina: Ilona ja Reetta Yhdysvalloissa, Sofia Australiassa. Viime syksynä vaihtoon oli lähtenyt moni Milan kaveri. Mila seuraili heidän kuulumisiaan kateellisena. Hänellä ei ollut mitään mahdollisuutta vaihto-oppilasvuoteen, hänen yksinhuoltajaäidillään ei ollut sellaiseen varaa.

Sofia, Ilona ja Reetta olivat palanneet Suomeen äänekkäinä maailmannaisina, jotka Siirin mielestä veivät usein hapen huoneesta. Mila oli samaa mieltä, mutta tänään hän oli äänekkäiden tyttöjen seurueessa, koska halusi baariin, eikä rohjennut lähteä yksin.

-- PARVEKKEILLA EI SAA POLTTAA!

Jostain kantautui vihainen vanhemman naisen ääni.

-- Se on naapurin mamma, Ilona sanoi. - Huutaa ikkunasta.

Tytöt tirskuivat ja tumppasivat tupakkansa. He heittivät natsat kadulle.

-- ROUVA NÄKEE HARHOJA, TÄÄLLÄ EI EDES OLE MITÄÄN PARVEKKEITA! Ilona huusi ja kiskaisi oven kiinni.

-- Valittaakohan se sinun porukoillesi, Sofia aprikoi.

-- Ihan sama, Ilona hymähti. - Eikö parveke ole sellainen, mihin pystyy astumaan? Tuo on vain kalteri ikkunan edessä, eikä mikään oikea parveke.

-- Mutta nyt sitten oikeasti lähdetään, Reetta alkoi hoputtaa.

Mila kulautti loput siideristään. Muut alkoivat vielä kerran suihkutella hajuvettä ja hiuslakkaa. Mila pidätteli aivastusta silmät vetisinä ja pelkäsi, että ripsiväri alkaisi valua.

Baarissa oli tupa täynnä ja siellä soi kamala musiikki, saksalaisen bändin Rihannan kappaleesta tekemä rockabillyversio, jota Mila ei voinut sietää. Hän kadotti muut näkyvistään heti narikan jälkeen ja pyöri hetken tungoksessa neuvottomana. Sitten hän meni jonottamaan

baaritiskille. Epämääräisenä kiemurtelevissa jonoissa hikiset ihmiset tönivät toisiaan ja etuilivat siekailematta. Milan pään yli tehtiin tilauksia vaikka kuinka kauan, ennen kuin hän tajusi puoliväkisin tunkea yhden etuilijan eteen baaritiskin ääreen.

Baarimikko virnuili ilkeästi hänen drinkkitilaukselleen ja sanoi, ettei hänellä ollut moisiin hienouksiin täällä aineita. Mila punasteli nolona ja alkoi änkyttää. Lopulta mies teki hänelle mojiton, jossa ei ollut tietoaakaan mintunlehdistä. Se maksoi paljon, mutta ei maistunut kovin hyvältä, Mila totesi pettyneenä ja lähti etsimään muita.

Hän löysi vain Reetan, joka puolestaan oli löytänyt Toninsa ja uppoutunut keskusteluun tämän kanssa. Siihen viereen ei voi mennä notkumaan, Mila tajusi ja yritti löytää Sofian ja Ilonan. Näitä ei kuitenkaan näkynyt missään.

Mila tunsi olonsa typeräksi seilatessaan edestakaisin täydessä baarissa drinkkinsä kanssa. Vastoin odotuksiaan hän ei tuntenut itseään aikuiseksi, vaan eksyneeksi pikkutyttöksi. Tungoksessa joku kouraisi häntä takapuolesta. Hän ei ehtinyt nähdä, kuka se oli, mutta läikytti säikähtäneenä mojitoa käsilleen.

Mihinkään ei voinut istua, sillä kaikki tuolit olivat varattuja. Seisomapaikoistakin oli pulaa. Kun Mila pari kertaa jäi paikoilleen, häneen törmäiltiin. Yksi mies yritti jututtaa häntä, irstaasti virnistelevä, vuorenpeikon näköinen iso partanaama. Mila pakeni miestä baaritiskin jonoon. Hän joi mojiton pohjat ja päästyään taas tovin päästä tiskille tilasi samoin kuin kaikki muutkin: ison kolmosen.

Hanasta lasiseen tuoppiin laskettu olut vasta kamalalta maistuikin. Mila kulautteli sitä irvistellen, mutta vain siksi, että oli käyttänyt siihen viikonlopputöissä ansaittuja pennosiaan. Miksi ihmeessä hän olikin tilannut olutta, olisihan täältä siideriäkin varmasti saanut?

-- Ai, täälläkö sinä olet?

Se oli Sofia, joka oli menossa vessaan.

-- Missä te olitte? Mila ihmetteli.

-- Yläkerrassa. Me ihmeteltiin, että mihin sinä oikein jäit, Sofia sanoi ja livahti naistenhuoneeseen.

Mila ei kehdannut sanoa hänelle, ettei ollut edes huomannut, että baarissa oli yläkertakin.

Kun Sofia palasi, hän komensi Milan kanssaan baaritiskille.

-- Me sovittiin Ilonan kanssa, että juodaan salmiakkisnapsit, ja sitten vaihdetaan paikkaa, hän sanoi.

He hakivat tiskiltä kolme makeaa, väkevää snapsia ja menivät kumoamaan ne yläkertaan, josta Sofia ja Ilona olivat löytäneet kaksi vapaata tuolia. Toinen oli tosin viety sillä aikaa, kun Sofia oli ollut poissa. Ilona ei ollut edes ehtinyt huomata, kuka sen oli vaivihkaa napannut.

-- Tämä on paska paikka, mennään muualle, hän julisti. - Täällä on paskaa musiikkia ja paskaa porukkaa. Ainut hyvä puoli on halpa kalja!

Milan mielestä kaljakaan ei ollut erityisen halpaa, mutta hän piti suunsa kiinni. Ehkä se olikin halpaa, eihän hänellä ollut mihin verrata.

Reetta jäi seurustelemaan Tonin kanssa, kun he muut poistuivat. Mila askelsi rinnakkain Sofian ja Ilonan kanssa ja huomasi olevansa humalassa. Oli hän aiemminkin ollut pienessä hiprakassa, kun he olivat lipitelleet Siirin isosiskon heille ostamat siiderit. Nyt alkoholi oli kuitenkin kihautanut päähän paljon voimakkaammin. Korkeakorkoiset nilkkurit tuntuivat huterilta. Hänen piti keskittyä askeleisiinsa.

-- Mennään Kissakapakkaan, siellä saa tanssiakin, Ilona sanoi.

-- Joo, se on ihan paras, Sofia myötäili.

Milakin tiesi, mistä he puhuivat: vuosi sitten torin lähelle avatusta iltaravintolasta. Sen kyltissä luki Bombay Cat ja ikkunassa oli iso mustan kissan kuva.

-- Missä Jani on? Laita sillekin viesti, että tulee Kissaan, Sofia ehdotti.

-- Ei se varmaan tahdo tulla, Mila sanoi. - Ei sitä oikein kiinnosta.

-- Bilettäminen vai? Olisit nähnyt sen abiristeilyllä, Ilona alkoi kikattaa ja pukasi Sofiää kylkeen.

-- Joo, Janihan revitteli ihan viimeisen päälle, Sofiakin räkätti ja pyöritteli silmiään. - Ei olisi siitä uskonut!

Milalle tuli inhottava olo. Mitä he oikein tarkoittivat? Jani oli abiristeilyn jälkeen sanonut, että oli ottanut pari olutta liikaa ja paluumatka bussissa krapulaisena oli ollut hirveä. Mistään revittelystä hän ei ollut puhunut mitään, eikä Mila osannut edes kuvitella sellaista. Mitä se muka olisi voinut olla? Jani ei taatusti ollut ainakaan tapellut kenenkään kanssa.

Humalainen Ilona kahmaisi Milaa olkapäistä kiinni.

-- Ja onneksi olkoon: villi huhu kertoo, että Jani on melkoinen panomies! hän tirsкуi.

Mila tunsi jäykistyvänsä.

-- Aha. Mikäs se sellainen huhu on? hän yritti kysyä kevyesti.

-- Huhun on varmaan laittanut liikkeelle Noora "Varma tapaus" Virtanen, joka seuraavana aamuna bussissa palautti Janin paidan, Sofia ilakoi. - Se oli "unohtunut" Nooran hyttiin!

Hän ja Ilona jatkoivat nauramistaan. Mila käveli eteenpäin tikkujäykkänä. Hänen päässään kohisi. Kyllähän hän tiesi, että abiristeilyllä kaikenlainen sekoilu oli enemmän sääntö kuin poikkeus. Hän ei kuitenkaan ollut ajatellut, että se koskisi Jania, hänen kilttiä, rauhallista, urheilevaa poikaystävänsä.

Janiko oli tosiaan muhinoinut Noora Virtasen kanssa, joka oli yläkoulusta saakka ollut se varhain kehittynyt, runsasmuotoinen tyttö, jolla oli aina ollut itseään vanhempia poikaystäviä? Kun Mila oli ollut seiskaluokalla, olivat kaikki koulussa tiedneet, että kasiluokkalaisen Nooran poikaystävä oli armeijassa.

Mila ja Jani olivat seurustelleet melkein puoli vuotta. Pari kuukautta sitten Jani oli kysynyt, koska he harrastaisivat seksiä. He olivat pussailleet ja hyväilleet toisiaan, mutta loppuun saakka ei oltu vielä menty. Mila oli arkaillut asian kanssa. Ajatus seksistä kiihotti, mutta myös pelotti häntä. Mitä jos se olisikin ihan kauheaa? Kivuliasta, inhottavaa, noloa?

Jani oli välillä niin kauhean kömpelö häntä hyväillessään, rutisteli rintojakin niin että sattui. Osaisiko hän olla hellä ja kärsivällinen, vai menisikö homma sähläykseksi, josta jäisi ikävä muisto?

Sitten vasta, kun molemmat tuntevat olevansa siihen valmiita, oli kouluterkkari joskus yläasteella toistellut seksivalistusta pitäessään. Mila oli ajatellut, että kyllä sen itse sitten tietäisi, mutta ei se niin ollutkaan. Jani olisi ollut valmis. Mila ei ollut varma. Senkö takia Jani oli abiristeilyllä mennyt Noora Virtasen hyttiin ja -Musta kiukku sumensi hetkeksi koko Milan näkökentän. Hän horjahti.

-- Iltaa. Ettei vain olisi neideillä liikaa pohjia?

Se oli Bombay Catin portsari. Mila ei ollut edes huomannut, että he olivat jo saapuneet ravintolan ovelle. Mustiin pukeutunut mies silmäili heitä tuimasti.

-- Ei ole kuin pari lasillista, Ilona sirkutti. - Ihan sopivasti!

Mila yritti terästäytyä, kun portsari mittaili häntä katseellaan ja tutki henkilökorttia otsa kurtussa.

-- No, menkää sitten. Hauskaa iltaa!

Nyt Mila osasi jo toimia: takki narikkaan ja baaritiskille. Bombay Catissa oli erilainen meininki kuin aiemmassa nuhjuisessa baarissa. Täällä oikein mainostettiin ylellisen näköisiä drinkkejä, ja naispuolinen kaunis baarimestari sekoitteli niitä näyttävästi ja hymysuin. Mila osti itselleen Sinisen enkelin. Se oli hurmaavan violetti juoma kauniissa lasissa ja koristeltu sitruunankuoresta tehdyllä spiraalilla.

Hän yritti nauttia upeasta drinkistään, mutta ei pystynyt ajattelemaan kuin yhtä asiaa: sitä, että Jani oli pettänyt häntä. Olikohan tämä oikein valittanut Noora Virtaselle, miten Mila ei antanut? Ja Noora oli sitten halunnut auttaa puutteessa kärvistelevää poikaparkaa...

Hän oli hirveän, karmean vihainen ja humalassa. Hän naputti Siirille tekstiviestejä, ja Siiri oli hänen puolestaan järkyttynyt ja vihainen. Ei olisi Janista ikinä uskonut, mokoma sika, ystävä päivitteli.

"Minä kostan sille. Isken täältä jonkun miehen", Mila kirjoitti hänelle.

"Se ei ehkä ole kovin järkevää", Siiri vastasi, mutta Mila ei piitannut siitä. Mitä enemmän hän ideaa pyöritteli, sitä paremmalta se hänen humalaisissa aivoissaan tuntui. Kyllä, hän kostaisi. Hän oli luullut, että Jani ja hän opettelisivat yhdessä harrastamaan seksiä, kaksi kokematon, jotka voisivat luottaa toisiinsa. Nyt se luottamus oli rikottu. Jani oli sikailut. Milalla oli yhtäläinen lupa tehdä mitä tahtoi.

Hän kävi vessassa korjaamassa meikkiään ja kuljeskeli sitten pitkin kapakkaa tutkaillen miestarjontaa. Ilona ja Sofia olivat taas kadonneet jonnekin, mutta sillä ei ollut väliä. Ei Mila enää heitä mihinkään tarvinnut. Hän tarvitsi vain jonkun, jonka kanssa toteuttaa kostonsa.

Mila seisautui, kun yksi mies kiinnitti hänen huomionsa. Tämä nojaili samaan pöytään neljän muun ihmisen kanssa ja näytti kyllästyneeltä. Seurueessa oli kaksi naista ja kolme miestä, joten ainakin joku miehistä oli vapaa, Mila päätteli.

Oliko se juuri tuo, joka ei osallistunut vilkkaasti elehtivän naisen johtamaan keskusteluun ja peitti juuri haukotuksen kämmeneensä?

Mila piti miehen ulkonäöstä. Hiekanvärinen tukka oli ajeltu niskasta aivan lyhyeksi, mutta jätetty päältä pidemmäksi. Kasvonpiirteet olivat komeat, miehekkäät, niin kuin koko olemus. Vaikka Jani urheili ja oli vartaloltaan jäntevä, hän oli edelleen myös poikamaisen hontelo. Tämä mies ei ollut. Leukaperät, hartiat, rintakehä, ne olivat kaikki miehen, eivät pojanrimpulan.

Miehellä oli yllään luonnonvalkoinen paita, jonka hihat hän oli käärinyt kyynärpäihin. Paljastuneet käsivarret olivat vahvat ja karvaiset. Aivan eri näköiset kuin Janilla.

Mila ei olisi aiemmin voinut kuvitellakaan, että uskaltaisi marssia jututtamaan jotain vierasta, aikuista miestä. Nyt hänestä tuntui, ettei hänellä ollut mitään menetettävää. Hän suuntasi seurueen pöytään ja seisahtui miehen luo.

Mies kohotti katseensa häneen. Silmät olivat kapeat, vihreät, kauniit.

-- Moi, Mila sanoi. – Sinä näytät siltä, että nukahdat kohta.

-- Niin...? mies ähkäisi yllättyneenä.

-- Eikö se olisi aika noloa? Eikä sinulla ole näköjään edes tyynyä mukana, Mila sanaili. – Niin että mitä jos vaikka lähtisit sen sijaan tanssimaan minun kanssani. Pysyisit hereillä.

Ehdotus ei herättänyt kohteessa välitöntä innostusta.

-- Ööh, mies mutisi, mutta hänen kaverinsa riemastuivat.

-- No voi helvetti, tuollainen nätti tyttö tulee pyytämään ja jätkä vain örisee, ensimmäinen mies moitti.

-- Ala sitten mennä jo, toinen komensi ja kiskaisi tuolin miehen takapuolen alta niin vauhdikkaasti, että tämä onnistui vain vaivoin säilyttämään tasapainonsa. Pöydän naiset nauroivat.

-- Ihanaa, kun on teidän kaltaisia ystäviä. Ei tarvitse hankkia vihamiehiä, mies ihmetteli, mutta tarttui kuitenkin Milaa kädestä, ja he menivät tanssilattialle.

Täynnä kostonhalua Mila likistäytyi kiinni mieheen, joka tuntui aivan erilaiselta kuin kapoinen Jani. Jykevältä. Sellaiselta, että olisi vaivatta voinut vaikka nostaa Milan yhdellä kädellä ilmaan.

Mies ei torjunut hänen lähestymistään, vaan piti tiukasti kiinni. Jossain vaiheessa hän alkoi hyväillä Milan vyötäröä, silitellä kevyesti. Se tuntui mukavalta.

-- Mihin sinä täältä lähdet? Mila kuiskasi miehen korvaan.

-- Kotiin, mies vastasi.

-- Onko se kaukana?

-- Ei, lyhyt kävelymatka.

-- Ota minut mukaan, Mila ehdotti.

Mies vetäytyi vähän erilleen hänestä ja katsoi kuin arvioiden, miten tosissaan hän oli. Mila yritti vastata katseeseen kuin aikuinen, itsevarma nainen. Mies ei väistänyt, kun hän kurottautui suutelemaan tätä. Miehen suu oli lämmin ja kostea, maussa häivähdys olutta ja piparminttupurkkaa.

-- Okei, mies naurahti. - Mennäänkö heti?

-- Mennään, Mila sanoi.

Ehkä mies oli sanonut nimensä. Varmaan oli, mutta Mila ei enää muistanut sitä, eikä kehdannut kysyä. He kävelivät käsikkäin tämän kotiin, kerrostaloon vain muutaman korttelin päähän. Mila sulloi takkinsa naulakkoon asunnon ahtaassa eteisessä ja potki nilkkurit pois jaloistaan.

Mies kysyi, halusiko hän kylmän oluen. Mila sanoi haluavansa. He istuivat sohvalle vierekkäin, avasivat tölkit. Olut ei ollut yhtä kamalaa kuin baarissa, mutta ei Mila siitä